

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Ak! hvor forandret! (1828)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Ak! hvor forandret! (1828)", i Blicher, Steen Steensen: *Digte og Noveller*, udg. af Johs. Nørvig og Carl S. Petersen , 1946, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich01tom-shoot-workid55774/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte og Noveller

AK! HVOR FORANDRET!

(1828).

Da jeg er et unyttigt Drog, som blot taales, fordi jeg intet Ondt gjør (at sige *directe*; thi *indirecte*, ville fornuftige Folk dog *paastaae*, skal min poetiske Skvalder forvolde *baade* et og andet Skadeligt), og jeg *formedelst* mit flygtige Væsen aldrig har kunnet opnaae nogen ret fast Stilling (eengang gjorde jeg mig dog Haab om at blive Branddirectør, en anden Gang *aspirerede* jeg til et Klokkerembede, tredje Gang tænkte jeg at vorde Graver og Bedemand; men stedse *forjæves*); da jeg altsaa nu heller intet vist Bestemt har at bestille, levnes mig god Tid til at see mig om i Verden, og denne benytter jeg saagodt jeg kan.

Besøget.

Aldrig saasomt var jeg kommen tilbage fra min Kjøbenhavnsrejse i Foraaret (see Nordlysets Junihefte 1828!), hvor jeg havde fornyet mit Ungdomsvenskab med den lykkelige Justitsraad S....., før jeg besluttede at opsøge en anden gammel Ven, der levede i stille Forborgenhed højt oppe i Jylland. Jeg havde været Vidne til huuslig Lyksalighed i Hovedstaden; jeg ilede nu at opsøge den i en landlig Afkrog. Jeg havde ikke seet den nu *velærværdige* Pastor Ruricolus i nogle og tive Aar; men han, Justitsraad S..... og jeg havde *fordum* udgjort et skjønt Kløverblad. Alle tre vare vi fidele Brødre, lystige Fætere, der nød vort Ungdomsliv paa enhver anstændig og tilladelig Maade; men Ruricolus var den fineste af os, saavel i Paa-

klædning som i Væsen. Jeg kan just ikke sige, at han var nogen egentlig Modejunker (langt mindre Sprædebasse); men han var dog stedse klædt paa nyeste Façon, og som min salig Moder sagde om ham: han seer altid ud som et pillet Æg. Han var virkelig en uopnaaalig Mester i at binde sit Halsklæde og Knæbaandene paa sine sorte Silkebuxer, og dog herskede den fuldkomneste Symmetrie i alle hans Klædningsstykker. Naar vi en Sommersøndag spadserede ud i Fredriksberg Hauge, drog han de fleste Dameblikke til sig, uagtet S. ogsaa var en smuk Karl, og jeg halvsjette Tomme længere end nogen af dem.

Men for at være oprigtig maae jeg tilstaae: det var ikke ene Længsel efter en Ungdomsven, der drog mig; i den Egn, hvor han nu levede, havde jeg for 19 Aar siden oplevet min tyvende Kjerlighedshistorie; det var der, hvor jeg saae Maren den anden *), den dejlige, den englelige Maren Lammestrup, Perlen blandt de viniliske Piger. Det var der, hvor jeg tyvende Gang bortsjænkede mit ømme Hjerte, hvor jeg fik det tyvende Gang heelt og holdent tilbage. Tillad mig, skjøne Læserinde! at fortælle mit uskyldige Eventyr! —

Ruricolus og jeg gjorde en Sommerudflugt fra Stadens Volde, for at sprede nogle Lyglimt over Vendelboernes Peninsul. (Vor Sørejse indtil Aalborg fortjener en særskilt Beskrivelse, der med Musernes Hjælp ej heller skal udeblive, naar jeg først ved Gjennemlæsningen af vore store Mønstere i dette Fag har perfectioneret mig lidt i Rejsestilen.) Vi to Kjøbenhavnerne — jeg en indfødt, han en naturaliseret — gjorde Opsigt ved Vildmosen: vore bredskyggede Hatte, korte Veste og lange Buxer tildrog sig fortjent Beundring. Kun Proprietæren Hr. Mads Lammestrup paa Tyreholm — en raae, udannet og plat Personage — tillod sig at scoptisere over vor Dragt. Det var førstegang man i Vensyssel saae lange gule Nankins Buxer med ditto Gasmacher hvis Flipper naaede lige ud til Tærerne: den Tølper sammenlignede os med pojfodede Handuer. Hans Datter Maren, den søde Due, udfandt en skjønnere Lighed, nemlig i vor for-

*) Maae endelig ikke forveksles med Maren den 1ste, Stadsmusikantens Datter. See Nordlyset for 1827, Febr. Hefte, Side 233.

libte Ømhed, og kjælne Kurren; ja jeg tilskrev — og det vist ikke uden god Grund — disse samme gule Gamacher en stor Deel af den Lykke, vi to Cavalierer gjorde hos hende og de øvrige Vinilerinder.

Mit Hjerte er af Svamp — nej! den Lignelse halter; thi vel fænger det hastigt, men forbrænder ikke; Svampen brænder kun eengang, mit Hjerte saa tidt det skal være. — Mit Hjerte er af Krud — dog det passer heller ikke; det tændes vel i et Øjeblik, men ganske blidt og stille, uden Røg og uden Knald. — Nu da: saa maade mit Hjerte være af Asbest — hm! det duer ligesaa lidt, for Asbesten brænder jo slet ikke. Velan! saa vil jeg uden Lignelse og uden nogensomhelst Figur sige: at jeg ved første Øjekast blev dødelig forelsket i Maren Lammestrup, den venne Maar og søde Rosensblomme.

Der var Slætgilde (Høehøstgilde) paa Tyreholm, den samme Dag, paa hvilken vi arriverede til Præstegaarden i Kringelborg, hvor min Ruricoli Fader boede. Hans Velsørværdighed tog meget kjerligt imod os: „Velkommen Hans Mikkel!“ raabte han til sin Søn, „hvad er det for en Svend, Du har med Dig?“ Hans Mikkel sagde det. — Den gode Pastor rystede min Haand og sagde: „Velkommen skal De være, min Hr. Kjøbenhavnner! hvad maade jeg først opvarte med? en Snaps? — Hej! Barbara! Brød og Brændeviin! — I kommer ret tilpas Børn! for der skal være Lystighed paa Tyreholm iaften — hæ! Hr. Kjøbenhavnner! hvad kan vi bruge Dem til? kan De spille Polskpas?“ — „Jo.“ — „Det var prægtigt! Kan De skyde en Hare?“ — „Det troer jeg ikke.“ „Fy for en Ufærd! det var slemt — kan De ryge Tobak?“ — „Ikke heller, Hr. Pastor!“ — „Fy for al Landsens Ulykke! det var ilde; men De maade lære det — kan De drikke en Tærte?“ — „Jeg kan spise en Tærte.“ — „Haahaa! De forstaaer ikke engang denne *Terminus technicus* — kan De da taale en Thevandsknægt?“ „Hm! — naar han ikke bliver alt for grov — jeg vil see paa ham“ (endnu vidste jeg ikke hvad han meente). Den gode Mand loe, saa Sveden stod i Perler paa hans runde rødbrune Ansigt. „Jo jo! bide kun!“ blev han leende ved, „naar han kommer til Tyreholm, vil Jomfrue

Maren nok gjøre ham bekjendt med de jyske Theknægte; hun forstaaer at brygge!“ I det samme kom en stor Jagthund ind. Han vendte sig hurtig fra mig til den, satte begge Næverne i Siden og raabte: „Al Landsens Parykker! hvor kommer du fra? Er du alene, Spion! eller er din Husbond med? Har I været nede i Gaasemosen? hvad?“ Medens han endnu examinerede Hunden, kom dens Ejermand — en Proprietær af Egnen — ind, og frembød sig selv, som Præstens Ledsager til Gildet. Begge de gode Herrer kom strax i en dyb Discours om Jagten; og mindes jeg, at Begge opholdt sig længe ved den Grundsætning: at Rocandrikkens Snildhed kommer Rævens temmelig nær, hvilken Paastand de oplyste med mangfoldige indlysende Exempler. Imidlertid rullede Vognen frem, og alle fem — Spion iberegnet — droge vi nu afsted til Tyreholm.

En Landsbyeskjønhed.

Det var Synd at sige, at det gik stivt til paa benævnte gamle Herregaard; af den gamle adelige Prunk og Strunkhed var intet Andet tilbage, end de blotte Mure; og den nuværende Ejer havde ej engang en Kammertjeners Air og Anstand. Ikke fordi det brøstede ham paa Hovmod og Forfængelighed; ingenlunde! men det var ikke hiin ædle Stoltthed, der grunder sig paa Pergament, Stammetræer, Baand og Stjerner. Hr. Lammestrup var ene og alene pengestolt: han havde en Maalestok af Sølv, efter hvilken han uden Persons Anseelse classificerede Alle og Enhver; en borgerlig Stodder stod i hans Rangforordning i Nummer med en adelig. En god Mand var efter hans og Egnens Sprogbrug synonym med en riig Mand; en fattig Mand var det selvsamme som en Kjeltring. Jeg seer endnu livagtig hans store tykke Corpus, hvorledes han stod og mødte for os i Døren med Hænderne i Kjoleskjøderne. Hans fede glindsende Ansigt griinte selvtilfreds og polidsk ad os; men han rørte sig ikke af Stedet, før vi Alle vare komne af Vognen: da udrakte han langsomt sin brede Næve, gav først Kammerraad Svirum (Spions Jagtcammerat) den hele Haand, og dernæst

Hr. Ruricolus to Fingre — vi andre To fik et Nik til Deling. „Har I seet mine Stude?“ vare de første Ord, jeg hørte af hans Mund; og da dertil blev svaret Nej, vedblev han med et endnu lysere Smil: „Saa skal I Dæulen tej mø*) see Kram! det er ingen Træskokarle — kom kun! de staae tæt herudenfor Gaarden.“ Som han det sagde stak han atter Hænderne i Lommerne og vraltede afsted; Kammerraaden og Præsten fulgte efter i ærefrygtsfuld Forventning; men den unge Ruricolus og jeg bleve tvivlrådige staaende. Hr. Lammestrup vendte sig, da han var kommen midt hen i Borggaarden, halvt om imod os, og raabte: „De unge Fyrer forstaae dem vel ikke paa Saadanoget; de kan gaae ind til Kvindfolkene saalænge.“

Det gjorde vi. — Ilde var det, at een af disse skulde saa ganske tiltrække sig hele min Opmærksomhed, at jeg over hende glemte alle de Andre; men denne Ene var ogsaa et *Non plus ultra* af lændlig Skjønhed: Jeg saae ved første Øjekast, at hun var den Fuldkomneste i sit Slægt. En saadan Skjønhedsfyldte, blussende, bovnende, og dog i de skjønneste Former, troede jeg aldrig før at have skuet. Man tænke sig for Alting ikke en trind, buttet, struttende Malkepige! ingen Miss Flamborough! ingen Betty Bouncer, der uden Kniberie lader sig udparcellere i to Frøkener! Nej! Jomfrue Lammestrup var sandeligen et Mønster paa det yndigste Jevnmaal hvad Legeme og Liniementer angik. Og i Henseende til Sjælen — troe mig, kjære Læser! jeg taler aldeles ikke ironisk: denne jydske Maren besad virkelig en ganske ualmindelig Dannelse, hvilket jeg efter et Par korte Samtaler let opdagede. Hun havde læst og følt sin Lafontaine, og jeg behøvede blot at nævne „Lotte“ og „Mariane“ for at fremkalde Taarer i hendes himmelklare Øjne. Hertil kom: at hun dansede som en Alfe, sang som en Engel og spillede smagfuldt og færdigt paa sit Pianoforte — vist nok det eneste Instrument af denne Art, som da fandtes i

*) Dersom det skulde støde Nogen, at here en sønderjydske Eed af denne Nørrejydes Mund, da maae jeg anføre til vores Begges Retfærdiggjørelse: at Hr. Lammestrup, der havde dannet sig efter sønderjydske — eller som de hellere ville hedde holsteenske Prangere, efter dem havde optaget mange smukke og passende Eeder og Talemaader.

det ganske Vensyssel. I hvilket Drivhuus denne faure Markblomst var bleven saaledes forædlet, skal jeg ikke kunne sige; men vist er det, at Hr. og Madam Lammestrup ingen Skyld havde deri.

Jeg har allerede sagt — og det vil nok Ingen nu finde forunderligt — at jeg strax gav denne fortræffelige Pige mit Hjerte. Jeg vil lægge til: at jeg ikke just plejer at give mit Æble bort, uden at have en Pære i Kikkerten, og at jeg altsaa ligeledes ved denne Lejlighed turde gjøre Regning paa et Mageskifte; thi foruden den Velvillie, der ved det allerførste Blik paa min Person lyste ud af hendes skønne Øjne, viste sig hos hende efterhaanden flere umiskjendelige Tegn paa en fremspirende Lidenskab, af hvilke jeg blot vil anføre følgende tre, som meest iøjnefaldende. For det Første mærkede jeg: at naar jeg stod i min Yndlingsstilling (krumme Knæer, det venstre et godt Stykke foran det højre, den højre Haand paa Hoften, den venstre Næve i Siden med frembøjet Albue. Skuldrene ligeledes fremad og lidt ivejret, Hovedet ludende, Øjnene vidt opspilede, og Munden trukken op mod Næsen, hvilket giver et stolt Udseende — de Franskes *dédaigneux* — og Noget som lignede en med Bajonetten stormløbende Soldat) — at naar jeg saaledes stod, da hvidskede hun hemmeligt til En eller Anden af de unge Piger, skottede hen til mig og smilte. — For det Andet: da vi kom ud i Høevangen, og for at fortjene vor Andeel i Gildet skulde formere en Stak, og ved denne Lejlighed overdængede Hverandre med Høe, blev jeg næsten aldeles forskaanet; det gik derimod ud over min Ven Hans Mikkell. Min søde Maren smed ham den første Haandfuld i Hovedet, og alle de andre Smaa piger fulgte hendes Exempel. Han satte sig til Modværge, og jeg tog mig broderlig af ham — forgjæves! de vilde Mandinder stormede ind paa ham alene — han snublede, og i et Nu var han begravet under et Bjerg af Høe, og Slaget tabt paa vor Side. Jeg ynkedes virkelig over ham, da jeg saae den Overvundne staae der børstende og pillende Straae og Mos af sine pene Klæder; og de syv Amazoner leende omkring ham; men Ingen loe højere, end min skjæmske Maren. — Det tredie

aabenbareste Kjendemerke paa Gluttens Kjerlighed iagttog jeg siden hen under Dansen. De saakaldte „Jukketrin“ vare dengang i Mode, og jeg havde virkelig erhvervet mig en Slags Færdighed i Samme. Denne Danses ejendommelige Ynde bestod i lange Hop og kraftige Kast med Benet, samt i at bøje Hovedet sideværts ud over Skulderen og saaledes stangende at bane sig Vej som igjennem en tætstaaende Menneskevrimmel. Heri kjendte jeg ingen Ligemand: jeg gjorde Spring paa to til tre Alen, og Meddanserne vogtede sig vel for at komme mig for nær. Men det forstaaer sig: en saadan Bevægelse var temmelig voldsom, og bidrog meget til at fremme Transpirationen. Det undgik ikke den velsignede Pige, hvor echaufferet jeg var, da jeg takkede af med hende i første Dans. Da jeg derfor bad hende om den anden — som skulde være en Valts — undskyldte hun sig, dog i de høfligste og forbindtligste Udtryk — hvorfor? ene og alene af en fin Skaansomhed imod mig; thi mod Hans Mikkel var hun ikke saa medlidende; af ham lod hun sig strax engagere. Med lønlig Glæde saae jeg hvorlunde den lille Taske holdt ud med ham til allersidste Par, blot og bare for at udmatte ham, og — om muligt — paa een Dag besjære ham paa tvende forskellige Maader (see Høeslaget). Men det er vel unødvendigt at anføre flere Beviser; Enhver indser allerede, hvorledes det stod sig med Maren Lammestrups lille uskyldige Hjerter. Jeg ansaae det med Rette som min Ejendom; men jeg udsatte med Villie den gjensidige Tilstaaelses søde Time; det er saa rart at have Noget ivente.

Slætgildet.

Jeg har allerede sagt: at jeg gjør svære Spring i Dansen; det kan Ingen have Noget imod; men at springe i Historien — det turde maaskee ikke behage den sindige Læser. Desaaarsag vil jeg nu — efter skyldig Afbigt for det lange Jukketrin, mit Hjerter tog med min Pen — vende tilbage, og med Orden og Adstadighed beskrive den landlige Fest paa Tyreholm.

Og er da Theknægtene den første Gjenstand for vor

Opmærksomhed. (Da denne meget yndede Drik nu ikke længere er nogen Hemmelighed, opholder jeg mig ikke heller ved dens Beskrivelse.) Altså: her sad foran den dampende Maskine Festens Dronning Maren Lammestrup, og bryggede og uddeelte saalønge til Værten, til Kammerraaden, til Præsten og fem sex andre Herrer, til disse selv bleve dampende Maskiner, der igjen havde ligesaamange Tobaksmaskiner i Gang. Jeg kunde ikke undslaae mig for at sidde hos; men saasnart jeg havde faaet min Tærte tillivs, skyndte jeg mig at komme ud i det Frie; thi det begyndte at qvalme for mig: Punschen, Røgen af den gemeneste Jomfruetobak, i Forening med Samtalen — der var ganske dyrisk; thi den drejede sig alene om Stude, Heste, Hunde, Roeandrikker og andre vilde Dyr — virkede Alt saa uimodstaaeligt paa mig, at jeg maatte søge Eurum, og sætte Panden mod Tyreholms gamle ærværdige Muur.

Da jeg vel vidste: at ligesaa hæderfuldt det er at kunne drikke Meget, ligesaa foragteligt er det, ej at kunne taale det; saa stræbte jeg ved min Gjenkomst i Dampmaskineriet at antage en rask Holdning; men det lykkedes kun maadeligt; thi min Vært, der maae have fundet min pludselige Bortgang noget mistænkelig, fæstede sine store mælkeblaae Øjne stivt paa mig, tog Piben af Munden — hvor nødig den end vilde — og sagde med et bredt Smil: „Æ tykkes mi gue Uen sier saa bleg ud; æ er rød, te Maren haar kommen for mange Humle paa Urten.“ Dette Indfald vakte en almindelig Latter, først hos Opfinderen, og dernæst hos det hele Theknægteskab; jeg holdt Miner og stemte i med, hvorhos jeg efter Latterchorets Finale forsikkrede: at min Upasselighed var mere en Følge af Rejsen, end af Punschens Styrke. Flere Gjæsters Ankomst forkortede denne for alle de Andre meget moersomme Scene.

Efterat ogsaa disse havde faaet deres Andeel af den viniliske Nectar, brød hele Selskabet op til Engen. Og her var det da at den Bataille forefaldt, som jeg allerede med Anticipation har beskrevet. Jeg springer derfor lige til Dansen. — Musikken til denne var tarvelig — een Violin; vor Solospiller, mindes jeg, udmærkede sig mere ved et kraftigt Buestrøg, end ved Ynde

i Foredraget, og erstattede Mangelen af andre Instrumenter ved et Slags dobbelte Toner, hvis Lige jeg aldrig havde hørt af nogen anden Mester. Derforuden havde han visse ejendommelige Manerer, som under den første Nyhed berøvede Maren — Tersichore — min halve Opmærksomhed: han slog bestandig Takten baade med Hovedet og med Foden og accompagnerede sit Instrument med et Slags Næsetoner, der lignede meget den dæmpede Snøvlen af en Sørgetrompet. Alligevel dansede Man ret lystigt til denne Musik lige indtil Morgenstunden, da nogle af Selskabet foreslog til en Afvexling at gjøre Julelege, ved hvilke der, som sædvanligt, vankede dygtigt Slikkerie: vi skriftede, gik den polske Kirkegang, stode paa den brede Steen, malte Sennop, hængte og faldt i Brønden indtil Vognene holdt for Døren, og jeg med et Hjerte saa blødt som smeltet Vox tog Afsked fra Tyreholm og dets fortryllende Fee, den dejlige Maren Lammestrup.

Dersom Nogen ønsker at vide, hvormed hendes Hr. Fader, Kammerraaden, Præsten og de andre gamle Herrer fordrevede Natten, da kan jeg derom aleneste berette: at jeg fra tvende Spilleborde i Balsalens Hjørner idelig hørte de for Uindviiede mystiske Udtryk: „Klør, Ruder, Spar, Hjerter, Pas, Beet. Jeg bliver i dem, tag hjem, Klør Bonde, jeg har ham“ og flere; og alt imellem forkyndte et Slag i Bordet, en Eed, en brølende Latter eller ogsaa en dyb Pause een eller anden vigtig Begivenhed; to eller tre Gange raabte Pastor Ruricolus overlydt „fy for al Landsens Parykker!“ hvoraf jeg sluttede mig til, at hans Velærværdighed hver Gang maae have sat en stor og uforskyldt Beet.

Ved Afskeden indbød Kammerraaden samtlige Cavalierer til en Andejagt i Svrumgaards Sæ.

Jeg kan ikke med Rolighed slutte dette Capitel, før jeg har gjort Læseren meddeelig i en Betragtning, der ved selv samme Lejlighed næsten altid har fremstillet sig. Den er rigtignok hverken smuk eller lys; men den er naturlig og svarende til Sjælens Stemning Dagen efter en gennemvaaget, om just ikke gennemsviret Nat. Hvilken Forandring — har jeg

tænkt — bevirker dog et Tidsrum af nogle faa Timer! Vi blive aldrig opmærksomme paa Tidens Hurtighed, med samt dens hurtige Virkninger paa os selv, der ellers synes os langsomme, gradvise, afmaalte og neppe kjendelige, end netop Morgenen efter et Bal: Hvor er nu hiin livlige Munterhed, hiin barmhellige Glæde, hiin søde Forventning, hvormed Man mødtes, hiin formelle Anstand, hvormed Man hilsende hverandre og traadte sammen til den første Dans? Hvor pene, hvor pyntelige vare Damer og Herrer! Ikke et Baand, ikke en Blomst, ikke en Naal sad paa urette Sted; ikke et Støvgran enten paa de hvide eller de sorte Kjoler; ikke en Folde, ikke en Rynke uden dem, der skulde være; hvert Krøs, hver Strimmel havde sit tilbørlige Fald; intet Halsklæde, som jo sluttede snehvidt og net til Hagen; ingen Hanekam, som jo havde sin tilbørlige Rejsning; ingen Haarlok, som jo glat og glindsende bølgede paa sit rette Sted — en Snare for hvert et uvarsomt Mandshjerte. — Med tindrende Øjne, med mildt rødme Kinder stod den nydelige Pigerække, ventende med Utaalmodighed efter det første Signal. Opmærksomme, hartad højtidelige iagttogte Chapeauerne Fordanserens blinde Figureren — alle Hænder behandskes — han træder tilbage — seer til Orchesteret — bukker for sin Dame — klapper, og — nu toner Musikken, og Dansen begynder. — Men see nu dette selvsamme Selskab ved Ballets Ende! Det er Dag; Solen kaster sit Skjær paa de beduggede Ruder; Lysene i Salen brænde mat og søvnigt, som mange af de Dansendes kort forhen saa lysttindrende Øjne. Hvor er nu hiin Nethed, hiin Pyntelighed, hiin Anstand fra iaftes? Herrerne Klæder ere bestøvede, Haaret forpjudsket, Krøset krøllet; Halsklædet falder vidt ud fra Hagen, Sløjfen sidder skjævt. Og Damerne! de før saa festligt smykkede, saa elegante Damer! Kjølens Hvidhed er borte, saavel som Kindernes Rødme. De herlige Haarlommer have tabt deres Elasticitet, og hænge sjudskede ned over den Barm, som iaftes lignede Marmor og Alabast, men idag en Væg, der ikke for nylig er kalket. Her har en Garnering, hist en Halsstrimmel faaet en Rivt; der mangler en Sløjfe, her en Naal. Og nu de søde Ansigter! ak! Øjnenes

Glands er forsvundet, ligesaa Smilet fra Læberne, og den fine Rodme fra Kinderne; blege, matte, dorske (om jeg ellers maatte bruge et saadant Udtryk) synes de nu at have nydt indtil Mæthed Ungdommens flygtige Glæder, og paa een Nat at være bleve erfarne, satte, hartad trevne Koner. Men min søde Maren da? var hun ikke undergaaet samme hjertekjælende Forvandling? ja vel, ja vel! Forandring var hun jo, som Menneske, underkastet; men ingen hjertekjælende: den netop synlige Mæthed og smule Uorden gav hende kun et mere smøgtende Anstrøg; og jeg behøver blot at sige: at det var ved denne Lejlighed, og paa denne selvsamme Formiddag, at jeg i stormende Begejstring forfattede et af mine heldigste Digte: „Til Maren, Morgenen efter Brylluppet.“

Andejagten.

Længe stod det paa, inden jeg kunde blive enig med mig selv om Stilen, hvori dette vigtige og indholdsrige Capitel skulde skrives. Den heroiske var Æmnet værdig; men den falder mig — reentud sagt — noget besværlig; den blot historiske syntes mig vel tør. Tilmed saae jeg mig forgjæves om efter Forgjængere paa denne sumpige Vej. Rigtignok har een af vore Digtere engang spist Andesteeg — det er endnu uafgjort, om det har været tamme eller vilde Ænder; jeg antager det sidste — til sin Frokost, samt gaaet med Vandstøvler; men det er Altsammen endnu ingen Andejagt. Kort: alle mine Hjælpkilder bestod i mundtlige Traditioner, samt min egen korte Erfaring; disse faaer jeg da afbenytte saa godt jeg kan.

Middagssolen skinnede allerede paa Svirungaards Søe, da vi Jægere, alle velbestøvlede og velbevæbnede, forsamledes, og ved en middagsmæssig Frokost (*déjeûner dinatoire*) stræbte at hærdne og styrke os mod Vandets Indflydelse. Maaltidet oplivedes ved hjemmelavet dansk Whisky, og krydrede ved interessante Fortællinger om forrige Bedrivter; under hvilke den ene Jæger søgte at overgaae den anden i dristige Fictioner. Her var jeg, som uerfaren, reent tilovers. Ja, desværre høstede jeg

ikke den fuldkomne Nytte af slig lærerlig Samtale, da mange Udtryk og Vendinger vare mig dunkle og mystiske, om hvis Betydning jeg siden efter ganske hemmelig — for ej at røbe min Uvidenhed — lod mig undervise af min Ven, den unge Ruricolus.

Nu gik Toget for sig; vor Vært, Kammerraad Svirum, var Anfører, og satte af (hvilket er det samme som at sætte paa Post). — I Søen var næmlig gjennem Siv og Rør fra Landet og lige ud til det aabne Vand udbuggede Gange eller G l i m e r, for her at kunne see og skyde Ænderne, naar de forfulgtes af Hundene. Før Enden af en saadan Gang, og det netop den allersidste, fik jeg mit Stade. Før Chefen her forlod mig, gav han mig adskillige blide og faderlige Formaninger. „Som jeg hører, min unge Ven!“ hvidskede han „forstaaer De nok at omgaaes et Gevær; men med Jagten er De endnu lidt uvant. Andejagten, min Kjere! er en farlig Jagt — pas paa, hvor De skyder! ikke undtagen herud i Glimen; og vogt os, som ere i Baaden, naar vi komme lige ud for dem; og, for Himlens Skyld! skyd ingen af Hundene!“ Jeg gjorde med fuld Stemme de helligste Løvter. „Hys! hys!“ sagde han sagte, men lidt vrippen og slog med Haanden — „ikke tale højt paa deres Post!“ Dermed ilede han bort, for at bestige det Knubskib, som laae ved den anden Ende af Søen. Der blev en Taushed af et stivt Qvarteer.

Vejret var skjønt: Solen skinnede varmt, og Luften var klar og stille, Søen saa glat som et Spejl. Kun af og til sprang en Fisk, og satte den blanke Flade i kortvarig Bevægelse, hvorved Billedet af Svirumgaard's Huse og Træerne i dens Have forplumredes for mit fornøjede Blik, og jeg selv vaktet af mine søde Sværmerier; saaledes — tænkte jeg da — forstyrres ogsaa vore skjønneste Forhaabninger; saaledes forsvinde vore prægtige Luftslotte; saaledes omskiftes den første stille rent Kjerlighed med Lidenskabens Uro. — Men det duer ikke at være sentimentalsk paa Andejagt: jeg stræbte at forjage slige her saa upassende Tanker, og henvende hele min Opmærksomhed paa Dagens Gjerning og de Pligter, jeg nu havde at opfylde —

ikke fordi jeg troede dem saa saare vanskelige; thi endnu havde jeg hverken seet eller hørt en eneste And, og var nær ved at ansee den hele Jagt for blot en Manoeuvre, et Spilfægterie. Jeg tog mærkeligen fejl.

Jeg stod just meget incommoderet af Myg og Fluer, hvilke næsvise Gjæster jeg neppe torde fordriste mig til med Haanden at bortjage, saavel formedelst de erholdte Formaninger, som fordi min Sidemand, den gamle Hr. Ruricolus, ved enhver mine Armbevægelser rystede misbilligende med Hovedet og udhvislede et langt, men dæmpet „Hys“ gennem Tænderne — jeg stod saaledes, siger jeg, næsten givet til Priis for mine Fjender, mod hvem jeg nu hartad ikke anderledes kunde forsvare mig end ved at puste og sætte alle mine Ansigtsmuskler i Bevægelse: da — da et Plump i Vandet og et Skrig, det rædsomste jeg i mit Liv har hørt, lød fra hiin Ende af Søen, og gjenlød i Bakkerne og mod Svirumgaards Bygninger og Hauge. Jeg ahnede en Ulykke, og raabte forfærdet: „Hr. Ruricolus! Kammerraaden er sikkerlig styrtet i Søen,“ hvorpaa Hans Velærværdighed svarede med en Latter, den han dog, som en Forbrydelse mod Jagtlovene — men længe forgjæves — stræbte efter at qvæle; til den omsider hendøde i nogle Knist. Ved et Ryst med Hovedet og et Vink med Haanden paabød han mig Taushed og betog mig tillige min utidige Frygt. Da Vejret var saa stille, maae de andre Skyttere ogsaa have hørt mit barnagtige Udraab, men og med mere Selvbeherskelse gøttet sig derover. — Det var min første Flause; men det skulde ikke blive den sidste.

Nu da: Skriget eller rettere Vrælet, jeg hørte, kom rigtignok fra Hr. Kammerraad Svirums Hals; men det var et blot Jagtsignal, et Slags Basunstød, som tilkjendegav: at Jagten nu tog sin Begyndelse. Det Plump i Vandet, jeg havde hørt, kom fra Hundene, der, otte i Tallet, alle paa eengang havde styrtet sig i Søen. — Strax efter begyndte de at h a l s e, (ved Aftensbordet kom jeg engang for Skade at sige: de gjøede; men Hr. Ruricolus sagde alvorlig og belærende: „Jagthunde, min gode Ven! g j ø e ikke, de h a l s e;“ jeg lovede, aldrig mere at gjøre mig skyl-

dig i en saadan Forseelse). Hundene halsede altsaa, snart een, snart flere tillige. Ænderne begyndte at skræppe; nogle ledede over Rørene og faldt igjen, andre satte i Vejret og omfløj Søen i store Kredse. — Jagten drog fremad: Hundene kom nærmere og nærmere; deres Anfører i Baaden ligesaa. Det varede ikke længe, før det første Skud gik af. Knaldet gjentoges fra Gaarden, og rullede derpaa, som en Torden, ned over Søen, indtil det hendøde mellem de fjerne Lyngbanker — det var min Sidemand, som havde brændt løs. Snart skjød ogsaa den næste Jæger, og efterhaanden de andre, og en levende Ild vedligeholdtes nu over en heel Time. Imidlertid var Baaden og Hundene passeret mig forbi, og jeg undrede mig højlig over, at intet Skud var bleven mig til Deel, da dog de fleste Ænder maatte over min Glime — denne Gaade fik jeg dog siden opløst.

Alligevel morede jeg mig, skjøndt blot en ledig Tilskuer, over dette ny og usædvanlige Skuespil: Hunde og Jægere, besjælede af lige Lyst og Iver, vare i uafsladelig Virksomhed; de Første sprang og pladskede, pustede og halsede omkring i Sivet og Rørene; de Sidste skjød og ladede, sigtede og tog fra Øjet; men Ingen overgik paa denne Dag vor raske Vært: han var i rastløs Activitet, han foer fra et Sted til det andet, hvor hans Nærværelse var meest nødvendig, skjød, raabte til Hundene — thi han alene havde Ordet — og af hans hyppig og ivrigt gjentagne „Apport! hahah! det var ret min Dreng!“ sluttede jeg mig ganske rigtig til en betydelig Fangst.

Endelig ansaae han Revieret nu for temmelig vel rensat, og raabte af. Han gjorde Landgang, og alle vi Jægere forsamledes om vor tapre Admiral, enhver med sit Bytte — kun jeg kom tomhændet. Da han havde mønstret og tildeelt os Alle — især Spion, der havde bedækket sig med Hæder — velfortjent Berømmelse, vendte han sig til mig og sagde: „men De har jo slet ikke havt Ild i Bøssen?“ „Jeg har Intet havt at skyde efter“ svarede jeg. Han rystede paa Hovedet. „Jeg forsikkrer Dem“ gjentog jeg, „at jeg ikke har seet Andet, end nogle Fiske, som have svømmet forbi mig i Vandskorpen; men ikke en eneste And.“ Da opstod der en Latter, liig den i Olympen, da den

halte Hephæstos paatog sig en Tjeners Skikkelse og gik for Borde; og da Man havde leet sig mæt, forsikkrede de mig Alle, at det var lutter Roeandrikker, jeg i min Enfoldighed havde antaget for Fiske. — Vi fik os hver et Glas Whisky, og saaledes endtes første Act; Skuepladsen forlagdes nu til en anden Bugt af Søen.

Her vare de udhuggede Glimer saa lange, at de ikke fra Landet af kunde beskydes. Vor Anfører, som forudsaa alle Ting, havde derfor truffet den kloge — for mig desværre saa uheldige — Foranstaltning: at der midt imellem Landet og det aabne Vand vare nedrammede tvende Pæle, og derovenpaa et bredt Bræt befæstet; herfra var nu Skytten istand til at bstryge det hele Terrain. Vi bleve een efter den anden af Kammerraaden selv udført i Baaden, og afsatte hver paa sit respective Stillads. Da jeg havde besteg mit og min Fører forlod mig, sagde han med et skjelsk Smil: „Pas nu paa, naar Fiskene komme svømmende forbi Dem, og vogt Dem vel, at De ikke dratter ned!“ Den første Glose stak jeg i Lommen; men til den sidste Advarsel svarede jeg med suffisant Mine: „Vær kun ikke bange, Hr. Kammerraad! jeg er ikke hovedsvimmel.“ Daarlige Selvtillid! hvor snart skulde du straffes — da Hundene begynde at allarmere, saae jeg ogsaa her nogle af hine Skabninger, som jeg vilde have til Fiskeslægten, men som de Andre regnede til Fuglene. Min Mening var urokkelig, til een af disse Amphibier sejlede mig saa tæt forbi, eller egentlig under mig, at jeg nu maatte give Sandheden Æren, og erkjende, at det virkelig var en And, der med blot det halve Hoved over Vandskorpen og det Øvrige underneden saaledes listede sig afsted for Hundene. Nu vilde jeg da skyde; men inden jeg blev færdig, ja ved den første Bevægelse, jeg gjorde med Geværet, dukkede Anden reent under og forsvandt. Dog det varede ikke længe, før en anden gled ud fra Rørene: jeg spændte da, tog Sigte, trykkede til, og — styrtede baglænds ud i Søen. Der var ikke dybere, end at jeg snart rejste mig op med Hovedet og Skuldrene over Vandet. I samme Øjeblik hørte jeg en velbekjendt Stemme raabe: „Al Landsens Parykker! Hvem var det,

der faldt i Vandet?" En Anden svarede: „det var den lange Kjøbenhavn," og en Tredie: „stag derhen med Skibet! og fisk ham op!" Dette skede, og drivende vaad, slukøret og skamfuld sejlede jeg først til Land, og traskede derpaa uden Op-hold hjem til Gaarden. Kammerraaden, der landsette mig, beklagede — men med indeklemt Latter — mit Uheld, og bød mig henvende mig til hans Kone, som nok vilde skaffe mig tørre Klæder. Min Ven, Hans Mikkel ledsagede mig, og de Øvrige fortsatte efter denne korte Afbrydelse Jagten, der nu for mig havde tabt al sin Tilløkkelse.

Endnu en Afkjøling.

Ved min Vens Hjælp blev jeg snart omklædt; men ak! hvilken Travestering! Af Kammerraadens Garderobe erholdt jeg en fuldstændig Dragt: en grøn Ryes Frakke eller Jakke, der var baade for viid og for kort, hang som et folderig Gevand om min slanke Krop, og stumpede langt ovenfor Haandledene; en gul Plydses Vest og dito Boxer, der, ved hvert Trin jeg tog, krøb op over Knæerne; blaae uldne Strømper og et Par Støvler, der slubbrede om mine Smalbeen. Jeg kjendte mig ikke mere selv — ak! min Maren ikke heller; *nec mirum*; thi hvilken afskyelig Modsetning til en moderne sort Kjole, broderet Silkevest, gule Nankins Pantalons og dito Gamascher! Nej, jeg tager ikke Fejl, naar jeg tilskriver denne formaledede Paaklødning min efterfølgende Ulykke — den totale Forandring i den dejlige Jomfrue Lammestrups forhen saa gunstige Stemning.

Havde jeg endda vidst, at hum, min Sjæls Tilbedte, var paa Gaarden — i Sandhed! jeg var forblevet i mit eensomme Værelse, til mine Klæder vare tørrede; men Skjæbnen, den ubøjelige Skjæbne, der nu i et halvt Seculum har gjort mig til Gjenstand for sine Capricer, havde besluttet anderledes. Med en Spøg paa Læberne over mit eget comiske Udseende, traadte jeg ind i Dagligstuen, hvor jeg alene ventede at forefinde Husets Værtinde; men — Værelset var fuldt af Damer, og mit

Indfald var overflødig; thi Latteren kom af sig selv. Dog deri skulde jeg ikke alene fundet mig, men ogsaa taget hjertelig Deel, hvis ikke hun — hun, for hvem jeg helst viste mig i ædlere Costume, havde været tilstede. Hun traadte først frem, gjorde et dybt Knix, titulerede mig „Hr. Kammerraad!“ og spurgte efter mit Befindende ovenpaa den hede Nat og det kolde Bad. Læseren maae for alting ikke troe, at det var hendes Hensigt at raillere mig; ingenlunde; det var snarere en Maske, hun tog, for at skjule sine virkelige Følelser; thi endog gennem den overgivneste Latter hørte jeg — maaskee ogsaa jeg alene — Hjertets umiskjendelige Stemme.

Da jeg et Kvarteerstid havde tjent til Maal for alle skjelske Pigers Vittigheds Pile, fik jeg pludselig en Idee, som min onde Genius ufejlbarligen maae have indskudt mig; jeg foreslog nemlig det qvindelige Selskab at profitere af det smukke Vejr, og tillige at være Tilskuere ved Jagten, der endnu — som vi hørte paa de jævnlige Skud — var i fuld Gang. Mit uheldige Forslag blev antaget: vi gik — jeg gik — min Undergang imøde. Nærmere ved Søen og Jagtrevieret og midt ude i Engen var en Høj, som jeg valgte til Standpunkt. For at naae denne maatte vi passere en lille Bæk; over Samme laae et Gangtræe, men uden Rækværk. Jeg (min Ven Hans Mikkel var allerede vendt tilbage, for at varetage sine Pligter i Søen) passerede derover, som Ingenting; men da Damerne skulde afsted, paa-kom dem alle en Frygt, og Ingen vilde være den første; een lille nysselig Fod efter den anden blev strakt ud paa Træet, og ligesaa hastig trukket tilbage; Man skreg, Man loe, men kom ikke en Fodsbred videre. Da var det at en Dæmon atter hviskede til mig: „bær dem over! saa faaer du med det samme den Elskede i dine Arme!“ Mit uskyldige Hjerte hoppede af Glæde, jeg gjorde mit Tilbud — det blev antaget. — Alligevel, da jeg kom over til dem, og udstrakte mine længselfulde Arme, vilde atter Ingen være den Første, som betroede sig til dem; den Ene vilde hellere end gjerne overlade den Anden Æren. Tilsidst nærmede sig den raske Jomfrue Lammestrup, og sagde med et

buldsaligt Smil: „jeg vil prøve det; men tab mig ikke i Vandet: og husk paa, at De eengang idag har været i Bad.“ Fuld af daurlig Selvtillid forsikkrede jeg hende, at hun Intet havde at befrygte, løftede hende op og satte hende paa min Arm. Mig randt da i Hu Hakon Jarls Ord: „Hvad tykkes Dig om Sædet?“ etc.; men jeg sagde Intet, for jeg fælte alt for meget: hendes Arm laae som en Fjer, eller som et varmt Strygejern, eller som en Electrismeermaskine paa min Nakke — jeg var salig; ej aleneste over Vand, men gennem Vand — tænkte jeg arme Daare — vilde jeg saaledes gaae min ganske Levetid — jo rigtig! Begyndelsen blev gjort, og derved skulde det ogsaa blive. Ha! tifold formaledided være den Skræder, som syede Kammerraad Svirums Boxer! thi det var dem, der strammede over mine Knæer, og gjorde min Gang usikker — Læser! lee ikke! din Latter er ubarmhjertig, syndig — men Du — ømme Læserinde! græd! Peer Spillemand faldt i Bækken med sin skønne Byrde!!! — Pause! —

Gid denne Bæk havde været Lethe! aldrig skulde da enten Du, min følsomme Læserinde! eller jeg have grædt over min sorte Ulykke — ja sort! thi i Bækken var meer Muddor, end Vand; den var grumset, som selve Styx — ha! endnu engang: hvorfor var det ikke Lethe?

Spørg mig ikke, medlidende Læser! hvorledes vi kom op igjen, hvad jeg sagde, hvad hun sagde, hvor højt hun skreg, hvor højt de Andre skreeg, hvorlunde vi kom hjem, og deslige — jeg veed Intet af det Altsammen. Jeg hørte Intet, saae Intet; jeg var i en Slags drømmende Tilstand, og vaagnede først rigtig op ved det Udraab: „Kammerraad Svirum! da har Deres gule Plydses Boxer ogsaa faaet al Landsens Ulykker.“ Ved disse Ord stak jeg mekanisk Hovedet frem, og ud af Sengen, hvori jeg laae. Der stod hele Jagtpersonalet! „Fanden med Boxerne!“ raabte Hr. Lammestrup, „det er værre med Maren; hvordan tænker I, hun har seet ud?“ „Lever hun?“ spurgte jeg ængstelig, „er hun uden Fare? og vil hun tilgive mig Ulyksalige?“ „Bagefter“ svarte han „har vi godt ved at grine. Hun

og de andre Tøser sidde nu dernede og skvaldre og gjøre sig lystige over visse Folk, der falde over deres egne Been.“ Dette sidste sagde han med et malisjøsøsk Grin; men jeg vendte mig, liig en Døende, om til Væggen, og sukkede med Digteren:

„Imellem os er alle Baand oplaste;
„Med evigt Brændemerke staer jeg nu,
„Og aldrig kan jeg denne Plet aftvætte —
„Een Ting jeg kun vil raade Eder til,
„Og hver, som sin Forstand, sit Liv har kjær:
„Lad ingen Dødelig formaste sig
„Til Fod at sætte paa det Helveds Gangtræ!
„Lad det jo før jo heller kaste af!
„Det er — forpestet! —

„Al Landsens Parykker!“ hvidskede Hans Velærværdighed, „han snakker over sig; han gjør Vers — bliv Du hos ham Hans Mikkel! og lad vi Andre gaae ned og faae os en lille Knægt! —“ Ud listede sig alle Jægerne, og overlode mig til min grændseløse Jammer.

Tredie Dagen derefter gængede min Ven og jeg paa Kattegattets Bølger.

Tyve Aar derefter.

Ved Enden af denne min Fortælling vil jeg nu henvise til Begyndelsen, hvor jeg sagde: at jeg efter min Kjøbenhavns Rejse gjorde en Udflugt til Vensyssel; her leveres Resultatet af Samme.

Paa min gule Norbagge skred jeg fra Sundbye henad mod Skuepladsen for hine min Ungdoms mærkelige Eventyr. Mine Been vare endnu ikke blevne kortere, og derfor kunde jeg i de dybe Hjulspor med Støvlenæserne mageligt skumme Duggen af Græsset og stundom understøtte Hestens vaklende Gang. Halvt ridende, halvt spadserende naaede jeg saaledes ved Middagstider det gamle Tyreholm, den dejlige Maren Lammestrups

Fødegaard. — Jeg reed over den Eng, paa hvilken fordum hiin mærkværdige Bataille forefaldt. Høestakkene stode der endnu, som dengang, men de skønne Amazoner vare borte: „Die hübschen Mädchen die bleiben fern — o Traum der Jugend, o goldener Stern!“ Jeg spurgte en Karl, som gik og arbejdede: om Hr. Lammestrup endnu boede paa Gaarden? „Nej!“ svarede han „han er død for mange Aar siden; her boer nu Peer Madsen.“ Jeg vilde ogsaa have spurgt efter min gamle Maren; men skjøndt — om jeg husker ret — een og tyve andre Pigebilleder siden hiin gyldne Tid havde fordunklet hendes, gad jeg dog nødig høre, at ogsaa hun maaskee kunde være død og borte. Jeg reed videre, og kastede i Forbifarten et alvorligt Blik til det Huus, som hendes Nærværelse engang forskjønnede.

Jeg nærmede mig Svirunggaard. Den sivkrandste Søe laae foran mig. Mit Øje ledte om Bækken, den forpestede Bæk, der opslugte en af mine skjønneste Forhaabninger. See! min Forbandelse var opfyldt: Gangtræet var ikke at finde, sikkerlig forlængst overgivet til Ilden — en alt for lemfældig Straf —; hele Engen var forvandlet til Agerland, og Bækken selv bleven til en vandløs Grøvt. „Boer ikke Kammerraad Svirum her?“ spurgte jeg en mødende Fodgænger. „Han er død for mange Aar siden“ lød Svaret. Saa jubler nu, I Ænder! — tænkte jeg — og sejler med opløftede Hoveder omkring i den fredelige Søe! Ingen Spion vil mere opspore eders lønlige Reder, ej heller mit svære Corpus plumre eders klare Element! — Jeg reed videre fort.

Af Statscalenderen vidste jeg, at min Ungdomsven Hans Mikkel var Præst efter sin Fader; thi fra ham selv havde jeg siden han forlod Hovedstaden hverken hørt eller seet en Tøddel — „Aus den Augen, aus dem Herzen!“ Om den gamle Ruricolus var forflyttet til et andet Kald, eller om han havde resigneret, eller ogsaa maaskee var død, derom var jeg aldeles uvidende.

Naar Man i et femtedeel Seculum ikke har seet en fordums Ven, naar saa mange Aar — rige paa Begivenheder, frugtbare

paa Erfaringer, sørgelige saavel som glædelige — ere henrundne siden hiint Ungdoms muntre Samliv, da banker Hjertet med en sølsom glad Urolighed Gjensynets Time imøde. Men Man finder saare sjælden hvad Man ventet, fordi Man ikke forud belaver sig paa Tidens mægtige Indvirkninger. Man vil have Vennen, som han va r, og glemmer, at Intet bli ver, som det er. Jeg tænkte mig endnu stedse min kjære Ruticolus, den smukke, moderne, pyntelige Student, Damernes Yndling, sine Cammeraters vakkre, velvillige og altid hjælpsomme Ven, livsglad, men maadeholden og anstændig i alle Nydelser, en dygtig Theolog og dertil en Kjender og Ynder af den skjøne Litteratur; under dette sidste Hensyn havde vi især engang været hinanden uundværlige. Thi higede jeg nu efter at springe af Hesten og kaste mig i hans Arme med det Udraab: „es waren schöne Zeiten, Carlos!“ u. s. w. — Men — det kom ganske anderledes.

Det første menneskelige Væsen, jeg ved min Indridelse i Præstegaarden fik Øje paa, var en tyk og rødmsuset Mand i en luvaldt graae Frakke, med Træskoe paa Fødderne, og en gammel lavpullet Hat paa Hovedet. Personen — jeg havde antaget ham for Præstens Kudsk eller Avlskarl, dersom ikke et uhyre Merskums Pibehoved i hans Haand havde givet mig Ideen om en Forpagter — Personen stod midt paa Møddingen omringet af Høns, Ænder, Gjæs og Kalkuner, dem han med udstrakt Pegefinger syntes at overtælle. „Er Præsten hjemme?“ spurgte jeg, og lettede lidt paa min Hat. „Syv og fiirs, otte og fiirs, ni og fiirs, halvfems; det er mig“ lød Svaret. Jeg opspilede begge mine Øjne, og — gjenkjendte nu først min Ungdoms Ven. „Men Hr. Pastor!“ sagde jeg, „kjender Du mig virkelig ikke?“ — Han gik ned af Møddingen og hen imod mig; men langsom og forsigtig, for ikke at træde paa de smaa velsignede Ællinger. „Hm!“ brummede han, med et roligt Smil, „det kommer mig rigtig nok for —“ „Saa Du har ganske glemt Din gamle Pietro?“ raabte jeg. „Ejs! er det Dig?“ svarte han og rækkede mig Haanden. „Naa det maae jeg bekjende! Kom nærmere, min kjære gode Ven! Morten! tag den Fremmedes

Hest! — Er den vant til at staae inde, eller vil Du have den paa Græs? Du bliver dog hos os i Nat?“ „Jeg har isinde at blive inde“ svarte jeg, „og min Hest vil nok helst staae ude.“ „Det er en kjøn lille Kat“ sagde han og gik rundt om Hesten, idet jeg stod af; „men en Smule fransk paa Forbenene — aa! Morten! den blakkede Kjesten er stærk onsen, glem ikke at trække hende til Tyrer! — Naa velkommen skal Du være! — Læg et Tøjr paa den Pillik, Morten! og sæt ham ud i Svine-toften! og glem ikke at ringe den store Soe! den gaaer og roder i Kartøflerne. Hører Du! — Gaae nu indenfor, (det gjorde jeg) og led Hvile falde paa Dig! Hvad vil Du først have? en Thevandsknægt? Hvordan har Du saa levet siden sidst? Du er bleven gammel — Maren! giv os Thevand!“ Disse sidste Ord raabte han ud af Kjøkkendøren.

Denne Modtagelse jog enhversomhelst poetisk Eruption tilbage i min noget afkjølede Barm, og Ømfavnelsen udeblev. Imidlertid stak een Rølling efter den anden Hovedet ind ad Kjøkkendøren, for at see den fremmede Mand, og til samme Tid saae jeg et Par Ansigter paa Vinduesruderne, der forsvandt saa hastig jeg kastede mine Øjne derhen. „Er det Dine Børn alle?“ spurgte jeg: „hvormange har Du vel?“ „Een for hver Finger“ svarede han mørk og treven: „jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre med dem. Man har ondt ved at holde Klæderne paa Kroppen af dem; at holde Nogen frem til Studeringer, det er plat umuligt. Hvad skal der blive af dem?“ Nu kom hans Kone med Theen; jeg hilste. „Kjender Du ham?“ spurgte Ruricolus hende: „det er den Samme, som engang dyppede Dig i Bækken ved Svirumgaard.“ — Ja i Sandhed! det var hende; men ak! ogsaa hun hvor forandret, baade af Ansigt, Skabning og Væsen! — „Ej see!“ sagde hun med et tvungent Smil og arrangerede Thebordet: „det glæder mig at see Dem igjen — det er længe siden vi havde den Ære — maae jeg gie' Fløde eller Rum?“

Dog, hvorfor skulde jeg længere trætte Læseren ved Beskrivelsen af et Oprin, der paa mit varme Blod havde en ganske cremortartarisk Virkning? — Saaledes kan Tiden udslette, dæmpe, tilintetgjøre Skjønhed, Vid og Munterhed, og hvad den

maaskee kunde levne, det skal sikkerlig nok gaae under i Nærings-
sorg, Tidens trofaste Medarbejder.

I graat Humeur forlod jeg tidlig den følgende Dag min stak-
kels rustificerede Ven, drøvtyggende paa det lidet opbyggelige,
forslidte Æmne: *tempora mutantur et nos mutamur in illis* —
Tiden foranderlig er og forandrer os Alle tillige.